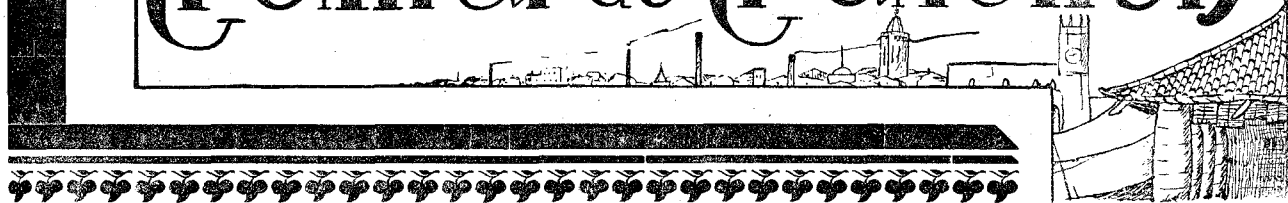

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

L'impost sobre la renda

La qüestió d'actualitat, a l'escriure aquestes ratlles, és el propòsit oficialment manifestat pel ministre de Finances de la República, de presentar a les Corts Constituents, un projecte creant a Espanya el conegut impost sobre la renda, que està ja implantat i donant resultats a diverses nacions d'Europa i Amèrica.

Les paraules del ministre han estat bastant tranquil·litzadores amb respecte a l'abast del projecte – ja que no alcançarà, de prosperar, més que a grans fortunes – però el contribuent espanyol ha sentit quelcom d'alarma per la possibilitat de què en un avenir s'ampliï l'extensió d'aquest impost fins a les rendes que ja no puguin representar una superfluitat pels que d'elles en gaudeixin.

No és el nostre criteri, examinar detingudament el projecte, primer per no ésser aquest el lloc addient, i segon perquè tampoc creiem que sigui oportú parlar-ne fins que les Corts s'hagin pronunciat; però, sí, no que volem deixar passar aquesta ocasió per posar de relleu el fet de què per primera vegada – d'ençà de molts anys – l'Estat projecta obtenir els cabals que necessita pel seu sosteniment sense recórrer al comerç, a la indústria o a l'agricultura, gravant els beneficis del treball.

Per les dades que tenim, malgrat que sembla que les rendes tributaran a l'Estat des de 100.000 pessetes, l'ingrés que portarà al Tresor Públic aquest nou impost, serà molt considerable i és ja hora de què es parli de la possibilitat de reduir els impostos que pesen sobre el comerç i la indústria, impossibilitant la seva vida.

El Govern ha reconegut que ja havia arribat al màxim de la capacitat tributària del contribuent, i aquesta declaració hauria de tenir-la en compte, als efectes de desgravar quelcom de tributs als que pacientment, durant anys i anys han vingut sostenint gaire bé exclusivament les despeses de l'Estat.

Recordi's que en deu anys han augmentat els impostos d'una manera extraordinària, ja que els economistes de la monarquia no veien altre solució per eixugar els dèficits continus d'aquell règim, que crear nous impostos o apujar el coeficient de tributació dels ja existents. Res de descobrir la riquesa oculta, ni procurar la implantació d'un sistema de justícia contributiva, perquè hauria afectat en primer terme als que havien d'implantar-lo.

Deu tenir-se present que a més de la quota del Tresor, apujada pel recàrrec municipal (que gairebé tots els Ajuntaments ja tenen al màxim), el contribuent – industrial o comerciant – ha de pagar els impostos municipals, la quota per la Cambra o Cambres oficials, la dels organismes paritaris, etc., etc., recàrrecs i demés i amb això ha de desenrotllar el seu negoci, limitant-li l'Estat el preu de venda per mitjà de taxes, obligant-li a pagar sous crescuts a la dependència, de la que deu pagar el